

Мюнхен, оперен капелмайсторъ въ Страсбургъ и Кодбузъ, презъ войната живѣлъ въ Русия (директоръ на книжна фабрика) и Швеция, сега — въ Берлинъ. Писалъ: „Химнъ на нощта“, „Ададжо“, „Пѣсенъ на морето“, „Тройна fuga“, „Вариации и характерни кжсове върху една тема отъ Моцартъ“ и „Дивертименто“ (1930) — за оркестъръ, „Концерто-гросо“ за струненъ оркестъръ, „Клагода“ — за смѣсенъ хоръ, оркестъръ и органъ; „Химнъ на Мойсея“, „Хоралъ“, за мъжки хоръ, 6 духови инструмента, и малкъ барабанъ (1931), операта „Танцътъ на лудоритъ“, Сюита, — три пиеси за цигулка и камероркестъръ (1931), нѣколко опуса пѣсни. В. е авторъ и на една обширна биография за Мусоргски.

Волф, Едуардъ — Wolf, Eduard — пианистъ и салоненъ компонистъ, род. 15 септ. 1816 въ Варшава, умр. 16 окт. 1880 въ Парижъ, ученикъ на Елснеръ въ Варшава и на Вюрфелъ въ Виена, живѣлъ въ Парижъ като уважаванъ учителъ, елегантенъ пианистъ — изпълнителъ и компонистъ. Отъ композициитъ му (кржгло 350 на брой, въ елегантнѣ салоненъ стилъ, имитиращъ Шопеновия—валсове, ноктюрни, фантазии, мазурки и др.), ценни сж концертнитъ етюди ор. 20, 50, 90 и 100.

Волф, Йоханесъ — Wolf, Johannes — музикаленъ изследвателъ, род. 17 апр. 1869 въ Берлинъ, училъ музикознание при Спитъ, и въ Кралската висша школа, 1902 доцентъ, 1908 професоръ въ Берлинския университетъ до 1915, когато застава като ржководителъ на музикалния отдѣлъ при Пруската държавна библиотека, на която е отъ 1928 директоръ. Най-важни трудове: „История на мензурната нотация отъ 1250 до 1460, споредъ теоретически и практически източници“, „Наржчикъ на учението за нотацията“; Нови издания на: „Георгъ Раунови нѣмски духовни пѣсни“, „Свѣтскитъ творения на Хенрихъ Исакъ“ и на „Musica practica des Bartolomeo Ramis de Pareja“, „Малка история на музиката“, „Музика за пѣние и свирене“. Заедно съ Оск. Флайшеръ е редактиралъ 1899—1905 сборницитъ на М. М. Д., а отъ 1924 умерата за музика въ Jedermann-

Bücherei, 1928 издава единъ сборникъ „Хорова и домашна музика“, 1931 излиза неговата голѣма „История на музиката въ общодостъпна форма“, даваща една ясна представа за всички музикални епохи до наши дни.

Волфъ—Ферари, Ермано — Wolf-Ferrari, Ermano — значителенъ съвременъ оперенъ компонистъ, род. 12 януари 1876 въ Венеция, ученикъ на Райхенбергеръ въ Мюнхенъ, писалъ нѣколко опери: „Суламита“, „Любопитнитъ жени“, „Четирмата грубияни“, и др., които сж имали хубавъ успѣхъ, а сжщо камерна музика (камерна симфония, две клавириа и др.) и едно голѣмо вокално творение — „La vita nuova“ (на Дантевъ текстъ) — за хоръ и оркестъръ, опера „Лукавата вдовица“ (1932).

Волф, Хуго — Wolf, Hugo — виденъ пѣсневъ компонистъ, род. 13 мартъ 1860 въ Виндишгрецъ (Шайермарктъ), умр. 22 фев. 1903 въ Виена, въ първитъ му занятия съ музика ржководителъ е билъ баща му, който го е училъ на пиано и цигулка, а въ конвикта на Бенедиктинцитъ продължава да учи музика, сжщо и органъ. Следъ свършване на гимназията, 1875 отива въ Виена, дѣто учи само една година въ консерваторията, като понатакъ се предоставя на себе си и, чрезъ самоучество, постига онова, що му е липсвало. Презъ това време той се занимава и съ музикална критика (въ Wiener Salonblatt), като е прилагалъ въ отзивитъ си много строги мѣрки, безъ да е пощадилъ и Брамса. Съ малки изключения, презъ 1881, когато е билъ капелмайсторъ въ Залцбургъ, В. е живѣлъ въ Виена, безъ всѣкаква служба — като свободенъ художникъ. 1891 се появяватъ у него признаци на душевна болестъ, и той свършва живота си въ едно заведение за умопомрачени.

Въ областта на пѣсенната лирика В. създава нѣщо толкова значително, че се нарежда между първитъ пѣснотворци. Той е създателъ на модерната пѣснь. Това, което се хвърля рѣзко въ очи, когато се разглежда пѣсенното творчество на В. е, че той не компонира отдѣлни пѣсни, а цѣли цикли такива отъ